

Mijn visie op jeugdwerk.

Veel kerken geven aandacht aan jongerenwerk. Minimaal heeft een kerk catecheseonderwijs en wordt er jeugdvereniging gehouden. Vaak met een veel gehoorde zucht “het loopt niet zo lekker bij ons”, gaan de jeugdleiders wat activiteiten ontwikkelen. We kopiëren van een buurkerk, want daar horen we enthousiaste verhalen over. Er worden individuele activiteiten opgezet of er wordt een lezing gevolgd over succesvol jongerenwerk. Men ziet de noodzaak, maar vaak lukt het niet. Maar zelden wordt het jongerenwerk gedragen door een wel doordachte visie. Gelukkig zijn er ook gemeenten waar het jeugdwerk erg goed loopt. Maar we zien ook enthousiaste jeugdleiders en ouders, die diep teleurgesteld zijn geraakt door de tegenslagen en frustraties waar zij tegenaan gelopen zijn. Ik ben niet z'n fan van visies, omdat die vaak in de kast komen te liggen of hij wordt ergens op een PC gearhiveerd, vaak vergezeld van gefrustreerde makers, toch ontkom je niet aan een gezamenlijke visie. Een visie geeft richting die we met de hele kerkelijke gemeente inslaan, met als einddoel enthousiaste jongeren, getuigende christenen. Op de jongerenwerkersopleiding “de Wittenberg” hebben we een onderzoek gedaan naar, hoe niet-christelijke jongeren tot geloof komen en hoe christelijke jongeren daar een rol in hebben gespeeld. Daar kwamen twee dingen sterk naar voren. De niet-christelijke jongere werd aangetrokken door het grote enthousiasme van de christelijke jongeren en zijn omgeving. De niet-christelijke jongere had meestal als kind al kennis gemaakt met het christelijk geloof. Zij/hij had een christelijke basisschool of kinderclub bezocht of een oma die veel uit de kinderbijbel had voorgelezen of was veel bij christelijke vrienden thuis geweest. Het is dus een zaak die de hele gemeente aangaat. Opa en oma krijgen niet-christelijke kinderen over de vloer. Ouders weten zich soms geen raad met de moderne jeugd. Velen hebben een negatief beeld van de jeugd. Stralen wij als volwassenen dat enthousiasme uit over onze God en zijn kerk? Zijn wij zelf identificatie figuur voor de jeugd? Mattheus 22 en 28 wijzen ons op onze opdracht. Maakt alle volken tot mijn leerlingen en heb uw naaste lief. Marcus 4 leert ons dat we niet verantwoordelijk zijn voor het zaaien, maar wel voor het sproeien en bemesten. Dit is een opdracht voor ons allen, zowel jong als oud. Tijdens de jaren, die ik meedraai in het jongerenwerk in de geref. kerk in Amersfoort en tijdens mijn opleiding op de christelijke jongerenwerkersopleiding “de Wittenberg” is mij heel duidelijk geworden dat jongerenwerk geen hobby is. Het is een passie. Jongerenwerk is ook een heel breed vakgebied, het is niet generiek, iedere situatie is anders en heeft andere uitdagingen en mogelijkheden. Goed opgezet christelijk jongerenwerk houdt zich niet alleen bezig met de eigen jongeren, ook buiten de kerkmuren ligt onze uitdaging. Wanneer je het eigen jongerenwerk ent op de mogelijkheden, die de eigen stad of dorp bieden, heb je als kerkelijke gemeente een gezamenlijk lange termijn doel, want het gaat de hele kerk aan. De jongeren kunnen het niet alleen. De heilige Geest en het gebed zijn vaak onderbelichte krachten. Maar één ding is zeker, God helpt ons.

Nu hebben we wel een paar uitgangspunten. Een belangrijke is: investeer in jeugd in plaats van jeugdwerk. Goed lopend jeugdwerk voor de eigen jeugd, waar zij hun vrienden mee naar toe durven nemen, is een belangrijk onderdeel. De jeugd is niet de toekomst van onze kerk maar maakt al een wezenlijk deel uit van de kerkgemeenschap. Laten we daar gebruik van maken. En jeugd, laat je horen, je hebt wat te vertellen. Dus, mensen, doe onze kerkelijke achterdeur dicht en zet de voordeur open. Eén ding staat vast, er zijn

voor jongeren veel redenen om de kerk te verlaten. Naast God leren kennen zijn er twee redenen om te blijven: “dat je er vrienden hebt en dat je gewaardeerd wordt”.(citaat uit re:visie van Sabine van der Heijden) Dat geldt voor de christelijke en de niet-christelijke jongeren. Daar speelt de hele gemeente een rol in.

Als tweede wil ik het kinderwerk noemen, waardoor de jongere kinderen uit de buurt Jezus mogen ontmoeten. Jongeren maken tussen hun 14^e en 18^e levensjaar een definitieve keus voor of tegen Christus. Ik zie goed jongerenwerk meer als een groeiplan, waarin de 16+ jongeren geholpen worden en gestimuleerd worden om het zelf te doen. Waarin ook aandacht is voor de drie+ jeugd en waarin de jeugd van 12 tot 16 jaar recht heeft op enthousiaste leiders. En waarin we de jeugd uit de buurt niet vergeten.

Op de derde plaats mogen we aandacht hebben voor de volwassenen, de ouders binnen de gemeente en opa en oma, die hun kleinkinderen over Jezus willen vertellen.

Het moet een groeiplan zijn waar de hele gemeente enthousiast over is en waar bereidheid is om het jongerenwerk te ondersteunen. Uitwerking van dit groeiplan kost tijd en veel energie.

Elke kerkelijke gemeente heeft zijn mogelijkheden en onmogelijkheden, die de omvang en de aard van het jongerenwerk bepalen. Amersfoort is een stad met 140 000 mensen, waarvan 25% tussen de 0 en 25 jaar is. Een geweldige doelgroep. Er zijn gemeenten met veel oudere gezinnen en gemeenten met een groot aantal jonge gezinnen. Dat geeft weer heel andere mogelijkheden en uitdagingen. Maar het geeft geen onmogelijkheden. Denk breed! Misschien een idee om bij een vacante periode samen met een andere gemeente een predikant, jongerenwerker en een pastoraal werker aan te stellen. De akker zou wel eens beter bewerkt kunnen worden. Of investeer in de opleiding van de huidige jeugdleiders. Mag het iets kosten?

Help ouders(oudere) kennis maken met de jeugd, die opgroeit in de multi-culti, multi-media, multi-kerk wereld. Dit is overigens een generatie die erg veel kan en niet negatief tegenover spiritualiteit staat. Denk nooit voor de jeugd, maar help hen en werk voor hen. Zij zijn een generatie, die opgroeit in een cultuur waar van alles kan en bespreekbaar is, ook het geloof. Vragen en discussies, waar wij als volwassenen weer veel van kunnen leren en soms zelfs geen raad mee weten. De huidige generatie wordt ook wel “de generatie Einstein” genoemd. Een veel positievere benadering dan de vaak gehoorde benamingen zoals: we vinden ze lui, onverschillig en oppervlakkig. Ook geven we hen namen als generatie niks en de internet- of knip en plakgeneratie. Hoe gaan ambtsdragers om met deze generatie, die alles durft te vragen en geen genoegen neemt met een vaag antwoord. Het aantal jongeren met PDD-NOS, ADHD en veel meer van die kreten, waarvan men vaak niet weet wat men ermee aan moet. Ook zijn er jongeren die worstelen met homoseksualiteit. Maar zij zijn allemaal kinderen van God. Kortom, geweldige onderwerpen om sprekers voor uit te nodigen. Primair zijn dit onderwerpen om samen als kerkelijke gemeente mee bezig te zijn, voor onze jeugd en die jongere die door ons jeugdwerk tot geloof gaan komen. Maar waarom zouden we deze thema-avonden over deze onderwerpen niet aanbieden aan mensen buiten de kerk. Zo vervullen we als kerk een maatschappelijke rol. Ik zie veel jongeren met vragen en problemen rondlopen, waar ze thuis geen antwoord op krijgen. Een ambtsdrager zien ze ook zelden. Zo'n bezoek blijft vaak een oppervlakkig gesprek over waarom er nog geen belijdenis

gedaan wordt. Hoe gaat die ambtsdrager om met een (nieuw), jong, kerklid, die met piercing in de onderlip, een veel te wijde broek, half ongeïnteresseerd in de stoel ligt? Ook hij is een kind van God, volgens genesis 1 en 2, zelfs een beelddrager van God.

Er zijn veel programma's beschikbaar. Er zijn meerdere jongerenorganisaties, die allerlei evenementen organiseren en geschikt materiaal uitbrengen. Daar hoeft men niet als eerste naar te gaan kijken. Inventariseer de mogelijkheden en de noden die er zijn. Besteedt aandacht aan toerusting van de jeugdleiders en catecheten. Maak je bewust van de leefwereld van de jongeren. Zorg dat je een identificatie figuur bent voor de jongeren in je omgeving.

Dit is mijn, Rob Smit, persoonlijke visie op christelijk jongerenwerk.